

Подъ априлското небе

Животътъ кипи наоколо. И разцъфналитъ дървета и цѣття кадятъ благоухания и слава на небото. И небото, млѣчно синьо, непрестанно ражда нови бѣли облачета и тѣ плаватъ сладко пробождани отъ златни слънчеви копия. И облачетата се топятъ въ пролѣтна нѣга. Свѣтътъ благоденствува и човѣкъ мѣчно може да си представи, че не навсѣкжде, не всичко е блигополучно въ този часъ.

Всепакъ и подъ априлското небе, срѣдъ декорациитъ на цъфнали дървета, разлистени храсти бръмнали пчели, пролѣтенъ звънъ и усмихнати въ добро настроение минувачи, се срѣщатъ посърнали лица. И тѣхниятъ печаленъ, есененъ изгледъ, под чертанъ и отъ изтритото пардесю, износени обуца, смѣчкана шапка, бие още по силно на очи срѣдъ пролѣтния слънчевъ блѣсъкъ.

Такъвъ посърналъ видъ, само че още по-изтритъ, по-жалкъкъ, има и ей този минувачъ, който премина сега край градината. Той изглежда около дваисеть и петъ годишенъ мжжъ, съ златно пенсне, очевидно интелигентенъ. Може би съ висше образование. Съ диплома? Нека тръгнемъ, сами невидими, съ него.

Той върви свободно, съ леко, едва забележимо подскачане. Кжсъ и набитъ, той като че ли изпитва по-силно отъ другитъ хора налѣгането на неизмѣримия, невидимъ, въздушенъ стълпъ надъ себе си. Но макаръ и унилъ, посърналъ, убитъ, той не е заболъ съ отчаяние погледъ въ земята. Главата стои права, украсена съ месестъ, носъ пълни